

ת"ד 4266/11/17 - מדינת ישראל נגד איהאב דבדוב

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

ת"ד 4266-11-17 מדינת ישראל נ' דבדוב
תיק חיצוני: 271427/2017

בפני כבוד השופטת אסתר טפטה-גרדי
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשם באמצעות ב"כ עו"ד פאיז איהאב דבדוב
טאפש

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 22.3.18.

בהתאם לכתב האישום שהוגש נגד המבקש, ביום 21.6.17, סמוך לשעה 16:30, נהג המבקש ברכב פרטי, מסוג "פולקסווגן", מ.ר. 5330236, בכביש בירכא. אותה עת נסע אחריו רכב מסחרי (להלן - הרכב המעורב). המבקש, נטען, נהג בחוסר זהירות, בכך שלא שמר רווח המאפשר לעצור בכל עת את רכבו ולמנוע תאונה. כתוצאה מכך המבקש לא הספיק לבלום והתנגש ברכב המעורב מאחור. כתוצאה מהתאונה 2 הנהגים המעורבים נפגעו וכלי הרכב ניזוקו.

המבקש, הורשע בהיעדרו, בעבירות של אי שמירת רווח, התנהגות הגורמת נזק ונהיגה בחוסר זהירות.

בגין ביצוע העבירות נדון המבקש לפסילה בת 3 חודשים, פסילה מותנית, בת חודשיים, למשך שנתיים, ותשלום קנס בסך 1,000 ₪.

ב"כ המבקש טוען כי למבקש נודע לו על פסק הדין רק ביום 15.4.18. המבקש אושפז לניתוח ביום 16.2.18 ובידיו אישור מחלה עד יום 31.3.18. כן טוען ב"כ המבקש לעיוות דין שעלול להגרם למבקש לולא יבוטל פסק הדין, מאחר שלטענתו המבקש לא ביצע את העבירות המיוחסות לו. לשיטתו, הרכב שנסע לפני רכב המבקש עצר בפתאומיות והמבקש לא היה הגורם לתאונה.

ביום 18.4.18 הורה בית המשפט למשיבה למסור תגובתה לבקשה תוך 30 יום. עד היום המשיבה לא מסרה תגובתה, ומכאן ההחלטה, על פי החומר המונח בפני.

הכרעה

עמוד 1

סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי מאפשר לדון אדם בהיעדר וקובע חזקה כי אם הוזמן ולא התייצב בבית המשפט יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו, וכי בית המשפט רשאי לדונו בהיעדר. ונביא בקצרה את נוסח הסעיף.

"240. (א) בעבירות לפי פקודת התעבורה, או לפי פקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970, שלא גרמו לתאונת דרכים שבה נחבל אדם חבלה של ממש, בעבירות שנקבעו כעבירות קנס או בעבירות לפי חיקוק אחר ששר המשפטים, באישור ועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת קבע, יחולו סדרי דין אלה:

.....

(א) 2) נאשם שהוזמן ולא התייצב בבית המשפט בתחילת המשפט או בהמשכו, יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום, זולת אם התייצב סניגור מטעמו;
(א) 3) בית המשפט רשאי לדון נאשם לפי הוראות פסקה (2), שלא בפניו, אם הוא סבור שלא יהיה בשפיטתו על דרך זו משום עיוות דין לנאשם ובלבד שלא יטיל עליו עונש מאסר.....
(ב) על פסק דין מרשיע שניתן לפי סעיף קטן (א), יחולו הוראות סעיף 130(ח) ו-(ט).
נמצאו למדים כי בכל מקרה שנאשם הוזמן ולא הופיע לבית המשפט, הרי ניתן לדונו בהיעדר. אולם בית משפט רשאי לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדר (את הכרעת הדין או את גזר הדין, או את שניהם).
אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין קבועות בס' 130(ח).

(ח) נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדין לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין; בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע.

הסעיף קובע שני טעמים המצדיקים ביטול פסק דין:

א. קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש במשפטו.

ב. גרימת עיוות דין למבקש כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

התנאים אינם מצטברים. מכאן שאם עלול להיגרם למבקש עיוות דין עקב נעילת שערי ביהמ"ש בפניו, ביהמ"ש ייעתר לבקשתו לביטול פסה"ד, גם אם אי התייצבותו נבעה מרשלנות בלבד. אולם אם אין קיים חשש כאמור נדרשת סיבה מוצדקת להיעדרות, ואם אין בידי המבקש סיבה כאמור ידחה ביהמ"ש את בקשתו.

בבואו להכריע בבקשה, על ביהמ"ש לשקול מגוון רחב של שיקולים, ביניהם, חומרת העבירה, הזמן שעבר מאז נשפט, הבעיות הטכניות שמעורר הביטול, האינטרס הציבורי שביעילות הדיון לעומת אינטרס הנאשם, ועוד.

בעניין רע"פ 9142/01 **סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל**, ציין בית המשפט כי תכליתו של סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי היא יעול ההליך הפלילי בעבירות קלות. ניתנת במסגרתו אפשרות לנאשם, אם הוא בוחר בכך, שלא להיות נוכח

בעת הדיון כך שזה יתנהל בהיעדרו. הדין קובע שבמקרה כזה יראוהו כמודה בכל העובדות אשר בכתב-האישום, משמע: על הנאשם לדעת שאי-התייצבות כמוה כהודאה.

ההמצאה של ההזמנה לדין

ב"כ המבקש טוען כי למבקש נודע לראשונה על הכרעת הדין ביום 15.4.18, כאשר קיבל את פסק הדין במסירה אישית.

אישור המסירה ליום הדיון, 22.3.18, חזר כ"נמסר לנמען הגר עמו, ונראה שמלאו לו 18 שנה". על האישור חתום אחיו של המבקש. יצוין כי הכתובת באישור מסירה זה זהה לכתובת בה, לטענת המבקש, קיבל במסירה אישית את הכרעת הדין.

השאלה הנשאלת היא האם ב"כ המבקש הצליח לסתור את חזקת המסירה?

חזקת המסירה קבועה בתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974, שזו לשונה:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239 לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל".

בעבירות בהן עסקין, כאמור בחוק, ככל שחלפו 15 יום מיום שנשלחה ההזמנה לדין בדואר רשום, קיימת חזקת מסירה. החזקה ניתנת לסתירה, אם הוכיח הנמען כי לא קיבל את ההזמנה לדין מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלה.

ברע"פ 8427/17, 8478/17 ו-8479/17, מדינת ישראל נ' סאלם ואח', (להלן - ענין סאלם) התייחס כב' השופט א' שוהם, לטענת קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדין, בציינו:

"בחינת החלטותיו של בית משפט זה מלמדת כי, לאור חזקת המסירה המעוגנת בתקנה 44 לתקסד"פ, עומדת משוכה גבוהה למדיי בפני הטוען לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדין...

כאשר דו"ח העבירה, ההזמנה לדין, או כתב האישום נשלחים בדואר רשום לכתובתו של המבקש במשרד הפנים, לא תעמוד לו, ככלל, טענה לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות... מסירת הזימון לאדם בוגר בכתובתו הרשומה של המבקש מהווה מסירה כדין;

טענות לשיבושים בהגעת דברי הדואר יש לתמוך בחומר ממשי, ואין להעלות טענות מסוג זה בעלמא וללא כל תימוכין".

בענייננו, המבקש לא הוכיח כי ההזמנה לדין נשלחה לכתובת אחרת מזו הרשומה בתעודת הזהות שלו או במשרד הפנים. יתירה מכך, על אישור המסירה של ההזמנה לדין, שנשלח לאותה הכתובת, בה קיבל המבקש את פסק הדין, חתום אחיו.

מכאן שהמבקש לא הצליח לסתור את חזקת המסירה, הקבועה בסעיף ולא הוכיח קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון.

ב"כ המבקש טען בנוסף כי המבקש אושפז ביום 16.2.18 לניתוח, ושהה בחופשת מחלה עד יום 31.3.18.

לעניין זה אפנה לרע"פ 3313/17 עאסלה נ' מדינת ישראל (27.4.2017), שם נקבע כי היעדרותו של המבקש מהדין והיעדרות בא כוחו, בשל מצבו הרפואי, מבלי שהתבקשה דחייה של הדיון, אינן מהוות סיבה מוצדקת לאי התייצבות. בית המשפט העליון אימץ את קביעת בית המשפט המחוזי, לפיה, לב"כ מבקש עמד מספיק זמן, חרף התאונה, להגיש בקשה לדחיית דיון.

בענייננו, כתב האישום הוגש ביום 8.11.17 והמבקש אושפז ביום 16.2.18 והחזיק בידו אישור מחלה עד יום 31.3.18. מכאן, שלמבקש עמד מספיק זמן, מאז הגשת כתב האישום, ועד קיומו של הדיון ביום 22.3.18 להגיש בקשה לדחיית דיון. דבר זה לא נעשה, ומשכך, אין למבקש להלין אלא על עצמו.

עיוות דין

ב"כ המבקש הוסיף וטען כי המבקש לא היה הגורם בגינו נגרמה התאונה, ומכאן שלא ביצע את העבירות המיוחסות לו. לדידו, המבקש נסע בנסיעה איטית מאוד, והתאונה ארעה עקב עצירתו הפתאומית של רכב שנסע לפניו. צוין כי באותה עת הבחין המבקש ברכב מאחוריו, הנוסע צמוד אליו וחשש מפגיעה.

לציון כי לא מצאתי כי יש די בטיעונים אלה לביסוס סיכויי הגנת המבקש.

על הטעמים והראיות שיש על הטוען לעיוות דין, להציג בפני בית המשפט, עמד בית המשפט בעניין סאלם:

"על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה". (הדגשה שלי - א.ט.ג.).

במקרה דנן, לא הוצגו בפני מסמכים וראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה, כך שגם על פי החלופה השנייה, העשויה להצדיק ביטול פסק דין - חשש לעיוות דין - לא מצאתי לנכון לקבל את הבקשה.

באשר לעונש, גם כאן אין חשש לעיוות דין - המבקש היה מעורב בתאונת דרכים ובשל העבירות בהן הורשע - אי שמירת רווח, התנהגות הגורמת נזק ונהיגה בחוסר זהירות - נדון לפסילה בת 3 חודשים, פסילה מותנית, בת חודשיים, למשך שנתיים, ותשלום קנס בסך 1,000 ₪. בנסיבות העניין, מצאתי את הענישה מידתית וסבירה.

לעניין טענת ב"כ המבקש בדבר פגיעה קשה בפרנסת המבקש, בית המשפט בעניין סאלם דחה טענה זו בקובעו כי אין בה כדי להוביל למסקנה כי מדובר בעיוות דין.

לסיכום, נוכח האמור לעיל, הבקשה נדחית.

המזכירות תעביר העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ח סיוון תשע"ח, 01 יוני 2018, בהעדר הצדדים.